

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Jitky Bartákové v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, zastoupený Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Karolíny Světlé 14, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **1) Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 2, 112 16 Praha 2, **2) Ministerstvo spravedlnosti**, Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného 1) při vyřizování žádosti o informace ze dne 25. 11. 2010, pod sp. zn. Spr 4231/2010 a o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného 2) při rozhodování o stížnosti žalobce ze dne 16. 12. 2010 na postup při vyřizování žádosti o informace ze dne 25. 11. 2010, pod sp. zn. Spr 42316/2010,

t a k t o :

- I. Žaloba proti žalovanému Městskému soudu v Praze se zamítá.
- II. V řízení o žalobě proti žalovanému Městskému soudu v Praze nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Řízení o žalobě proti žalovanému Ministerstvu spravedlnosti se zastavuje.
- IV. V řízení o žalobě proti žalovanému Ministerstvu spravedlnosti nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou na ochranu proti nečinnosti podanou u Městského soudu v Praze domáhal, aby soud žalovanému Městskému soudu v Praze uložil povinnost do 15 dnů od právní moci rozsudku rozhodnout o žádosti žalobce o informace ze dne 25. 11. 2010, vyřizované Městským soudem v Praze pod sp. zn. Spr 4231/2010, a aby dále žalovanému Ministerstvu spravedlnosti uložil povinnost do 15 dnů od právní moci rozsudku rozhodnout o stížnosti žalobce ze dne 16. 12. 2010 na postup při vyřizování žádosti o informace ze dne 25. 11. 2010, pod sp. zn. Spr 4231/2010.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 15. 12. 2011, čj. Nad 31/2011-21, věc přikázal Krajskému soudu v Praze.

Ze správního a soudního spisu vyplynuly tyto pro věc podstatné skutečnosti:

Žalobce se žádostí ze dne 25. 11. 2010, podanou téhož dne, u Městského soudu v Praze domáhal poskytnutí informace o obsahu spisu správy tohoto soudu sp. zn. Spr 2443/2009, zejména o obsahu všech písemností předsedy Městského soudu v Praze JUDr. Jana Sváčka adresovaných Městské části Praha 2, jimiž bylo komentováno probíhající přestupkové řízení proti obviněnému soudci JUDr. Janu Klášterkovi a v nichž bylo předsedou Městského soudu v Praze správnímu orgánu předestíráno, jak by měl ve věci postupovat a rozhodnout, jakož i o obsahu všech písemností z nichž vyplývá, kterým úředním osobám a na jakou adresu elektronické pošty byly takovéto písemnosti odesílány. Městský soud v Praze žalobce přípisem ze dne 29. 11. 2010, který byl žalobci doručen dne 30. 11. 2010, vyzval k upřesnění žádosti. Podáním ze dne 16. 12. 2010, podaným téhož dne, žalobce na výzvu reagoval a současně podal proti postupu Městského soudu v Praze stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím. Dále vznesl námitku podjatosti proti předsedovi Městského soudu v Praze JUDr. Janu Sváčkovi.

Dne 22. 12. 2010 Městský soud v Praze k rozhodnutí o stížnosti a k rozhodnutí o námitce podjatosti předložil spis Ministerstvu spravedlnosti, který tam byl doručen 27. 12. 2010. Dne 30. 3. 2012 Ministerstvo spravedlnosti vydalo rozhodnutí, kterým Městskému soudu v Praze uložilo, aby do 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí vyřídil žalobcovu žádost o informace ze dne 25. 11. 2010. Námitku podjatosti proti předsedovi Městského soudu v Praze JUDr. Janu Sváčkovi posoudilo Ministerstvo spravedlnosti jako nedůvodnou.

Přípisem ze dne 12. 4. 2012 Městský soud v Praze vyzval žalobce, aby s ohledem na rozsah požadované informace ve smyslu § 17 odst. 1 a 3 zákona o svobodném přístupu k informacím žalobce zaplatil úhradu v částce 599 Kč, a to do 60 dnů ode dne doručení výzvy. Proti této výzvě podal žalobce dne 25. 5. 2012 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť postup Městského soudu považuje za obstrukční a mající pouze vyvolat zdání, že činí ve věci úkony.

Dne 31. 5. 2012 vzal žalobce žalobu v části směřující proti Ministerstvu spravedlnosti zpět s odkazem na to, že požadované rozhodnutí bylo již vydáno. Na žalobě proti Městskému soudu v Praze žalobce setrval.

Krajský soud v Praze o žalobě rozhodl takto:

Žalobu proti Městskému soudu v Praze soud zamítl, neboť na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.) dospěl k závěru, že Městský soud v Praze není nečinný.

Zásadní pro shora uvedený závěr bylo vyřešení otázky, jaký vztah k řízení o žádosti o informaci vedenému u Městského soudu v Praze má řízení o stížnosti žalobce ohledně výše úhrady požadované podle § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Podle § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinné subjekty jsou v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Podle odst. 3 tohoto ustanovení v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Podle odst. 4 tohoto ustanovení poskytnutí informace podle odstavce 3 je podmíněno zaplacením požadované úhrady. Pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží. Po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady tato lhůta neběží.

Podle § 16a odst. 1 písm. d) může žadatel, který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 požadovanou v souvislosti s poskytováním informací, podat na postup při vyřizování žádosti o informace stížnost.

Povahou stížnosti podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím se správní soudy již zabývaly v mnoha případech. Opakovaně soudy konstatovaly, že stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba považovat za prostředek, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., jde tedy o alternativu k § 80 správního řádu (např. rozsudek ze dne 28. 2. 2011, čj 2 Ans 9/2010-56, či rozsudek ze dne 29. 10. 2009, čj. 4 Ans 4/2009-86). V této souvislosti byla také odmítnuta argumentace, že je zapotřebí se nejprve bránit nečinností žalobou proti nečinnosti při vyřizování stížnosti podané proti postupu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím a teprve potom případně proti nečinnosti při vyřizování žádosti o poskytnutí informací. Tyto závěry je však třeba aplikovat pouze na stížnostní řízení, jehož obsahem je pouze poskytnutí ochrany proti nečinnosti, tedy řeší se situace, kdy po uplynutí stanovených lhůt nebyla poskytnuta informace, nebo nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně kdy byla informace

poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí; tedy stížnost podanou podle § 16a odst. 1 písm. b) a c) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Jiný charakter má ovšem stížnost podaná podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím. Touto stížností se žadatel o informaci brání proti výši úhrady za poskytnutí požadované informace (§ 17 odst. 3) či proti výši odměny za oprávnění informaci užít (§ 14a odst. 2). Tato stížnost je svou povahou blízká spíše oprávněmu prostředku než prostředku na ochranu proti nečinnosti. Nadřízený orgán při rozhodování o této stížnosti posuzuje úkon povinného subjektu, kterým úhradu (odměnu) požadoval, po procesní i věcné stránce. Zkoumá přitom nejen to, zda byl povinný subjekt oprávněn úhradu (odměnu), ale zabývá se i její výší, proto také musí být z oznámení povinného subjektu zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem výši úhrady vyčíslil.

Po dobu vyřizování této stížnosti neběží lhůta, v níž má žadatel požadovanou částku zaplatit a po jejímž marném uplynutí, lze žádost odložit (§ 17 odst. 3). Žadatel je tímto způsobem chráněn před tím, aby během vyřizování jeho stížnosti nebyla jeho žádost o poskytnutí informace odložena. Současně je ale povinný subjekt postaven do situace, kdy musí vyčkat výsledku stížnostního řízení, neboť až ten bude určující pro jeho další procesní postup. Fakticky tedy nemůže činit žádné další úkony ve věci a nemůže být ani nečinný. To je situace, v níž se v době rozhodování Krajského soudu v Praze ocitl Městský soud v Praze, neboť proti jeho oznámení o výši úhrady za poskytnutí informace podal žalobce stížnost.

Z těchto důvodů Krajský soud v Praze žalobu proti Městskému soudu v Praze zamítl (§ 81 odst. 3 s. ř. s.). Učinil tak, aniž nařizoval ústní jednání, neboť s takovým postupem soudů účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Řízení o žalobě proti Ministerstvu spravedlnosti krajský soud v Praze zastavil, neboť žalobce za tuto žalobu nezaplatil soudní poplatek a současně také vzal žalobu zpět.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost podáním žaloby. Jelikož žalobce podal žalobu proti dvěma žalovaným, přičemž u každého z nich tvrdil nečinnost v odlišných řízeních, bylo zapotřebí, aby za každou tuto žalobu zaplatil samostatně soudní poplatek.

Jelikož žalobce soudní poplatek ani na výzvu soudu za žalobu proti Ministerstvu spravedlnosti nezaplatil, soud podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích řízení zastavil. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost (§ 9 odst. 7, věta poslední zákona o soudních poplatcích).

O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným Ministerstvem spravedlnosti rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ačkoli druhým důvodem zastavení žaloby bylo zpětvzetí

žaloby, nezabýval se soud aplikací druhé věty tohoto ustanovení, neboť žalobce výslovně uvedl, že náhradu nákladů řízení o této žalobě nežádá.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 27. června 2012

Mgr. Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 27. června 2012 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 2, § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení:

Zdeňka Vlasáková